

3. Консультації за телефоном.
4. Письмові завдання.
5. Проміжні оцінки завдань студентів (учнів).
6. Підсумкова атестація.

До принципів дистанційного навчання відносяться наступні принципи, що забезпечують його особистісну орієнтацію і креативність [3]:

1. Принцип створення дистантними учнями освітньої продукції з предметів, що вивчаються, й освітніх областях. Основою дистанційного навчання творчого типу є передбачуваний освітній продукт, який буде створений учнями.

2. Принцип відповідності зовнішнього освітнього продукту учня його внутрішнім особистісним приростам. Цей принцип вимагає того, що для оцінки результатів дистанційного навчання учень повинен виконати як мінімум два освітні продукти на одну тему, наприклад на початку і у кінці вивчення теми.

3. Принцип пріоритету діяльнісного змісту перед інформаційним. При дистанційному навчанні змінюється роль змісту освіти. Акцент переноситься на діяльність учня, на технологію, за допомогою якої він створює необхідну освітню продукцію.

4. Принцип креативного характеру навчальної діяльності. Креативні інформаційні технології приваблюють учнів можливістю здійснення власної діяльності, що вимагає кмітливості, швидкості, творчості.

5. Принцип індивідуальної освітньої траєкторії учнів у відкритому освітньому просторі. Дистанційні форми підбору і структуризації змісту освіти дозволяють використовувати дані з різних інформаційних джерел, що значно розширюють потенційне освітнє середовище.

6. Принцип відповідності освітніх процедур телекомунікаційним формам і технологіям. Кожна форма дистанційних телекомунікацій має свою специфіку, що накладає обмеження на освітній процес. І навпаки, необхідність застосування тих або інших освітніх технологій вимагає пошуку адекватних їм телекомунікаційних засобів й інформаційних технологій.

7. Принцип відкритої комунікації у відношенні до створюваної дистанційними учнями освітньої продукції. Побачивши свою роботу опублікованою у мережі, учень заявляє власну позицію у цій освітній області, стає автором твору.

8. Принцип пріоритету діяльнісних критеріїв оцінки результатів дистанційного навчання перед інформаційними. Перевірці підлягають не інформаційні, а діяльнісні результати навчання. Очний залік або дистантний іспит для учнів будується на запитаннях рефлексій і завданнях типу: «Опишіть способи досягнення отриманих вами результатів».

У цілому успіх дистанційного навчання залежить від ефективної організації взаємодії викладача й учня; якості використовуваних матеріалів, педагогічного керівництва і майстерності педагогів.

Література

1. Дистанционное обучение / под ред. Е.С. Полат. – М., 1998.
2. Загрекова Л. В. Дидактика / Л.В. Загрекова, В.В. Николина. – М., 2007.
3. Краевский В. В. Основы обучения. Дидактика и методика / В. В. Краевский. – М., 2007.

ДОСВІД ЗАСТОСУВАННЯ НОВІТНІХ ПЕДАГОГІЧНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ОЗНАЙОМЧІЙ МЕДИЧНІЙ ПРАКТИЦІ

*І.В. Красюк
м. Київ, Україна*

За теперішніх темпів розвитку суспільства, урбанізації, зростання впливу техногенних факторів, щоразу частіших стихійних лих, збільшується потреба у фахівцях, що здатні надати якісну долікарську допомогу в перші хвилини після нещасного випадку чи травми.

Водночас, вміння і навички надавати першу допомогу для врятування або збереження життя не лише засвідчують добрий тон сучасної людини, а трактуються як невід'ємна складова якісної освіти [1].

Підготовка робочої програми з ознайомчої медичної практики майбутнього спеціаліста фармацевта повинна реалізовуватися через оптимальне поєднання фундаментального, гуманітарного і професійного блоків дисциплін, їх взаємопроникнення на основі міжпредметних зв'язків, міждисциплінарних форм контролю, що забезпечить формування цілісного і системного знання [1, 2]. Студенти фармацевтичного факультету проходять навчальну дисципліну „Ознайомча медична практика (навчальна)” у четвертому семестрі, після вивчення першої долікарської допомоги. В цей час тільки відбувається вивчення фізіології, біологічної хімії, мікробіології з основами імунології, з якими інтегрується програма першої долікарської допомоги та ознайомчої медичної практики. Пояснення низки тем є утруднене іще і тому, що вимагає глибокого розуміння студентами патогенезу багатьох захворювань або синдромів. У свою чергу, перша долікарська допомога та ознайомча медична практика формують засади подальшого вивчення студентом дисциплін – фармакології, клінічної фармації, етики і деонтології у фармації, екстремальної медицини, лабораторної діагностики, що передбачає інтеграцію з цими дисциплінами "по вертикалі" та формування умінь застосовувати знання з першої долікарської допомоги в процесі подальшого навчання та у професійній діяльності.

Спираючись на європейський досвід підготовки фахівців фармації та враховуючи потреби практичної фармації України, стає очевидним, що необхідно застосовувати у навчальному процесі сучасні педагогічні технології, зокрема фундаменталізацію та міждисциплінарну інтеграцію [3]. Тому робоча програма навчальної дисципліни „Ознайомча медична практика (навчальна)” представлена двома модулями: “Перша долікарська допомога терапевтичним хворим” та “Перша долікарська допомога хірургічним хворим”. При цьому наявність кафедр і спеціальностей різних профілів і напрямків створює можливість проведення інтегрованого навчання та сприяє фундаменталізації придбаних знань.

Організація навчального процесу здійснюється за кредитно–модульною системою відповідно до вимог Болонської декларації. Програма дисципліни структурована на модулі, до складу яких входять блоки змістових модулів. Видами навчальної діяльності студента є практичні заняття та самостійна робота студентів. Практичні заняття тривалістю 3 академічні години проходять у терапевтичній і хірургічній клініці та складаються з чотирьох структурних частин: 1) засвоєння теоретичної частини теми, 2) демонстрація викладачем методики практичних навичок, 3) робота студентів по відпрацюванню практичних навичок в клініці під контролем викладача, 4) вирішення ситуаційних завдань та тест-контроль засвоєння матеріалу. Самостійна робота студентів посідає у вивченні дисципліни вагомe місце. Окрім традиційної передаудиторної підготовки студентів з теоретичних питань першої долікарської допомоги, вона включає позааудиторну роботу студентів з розпрацьованими світовим медичним співтовариством алгоритмами, правилами, показаннями та діями з надання допомоги потерпілим з високою, перевіреною часом ефективністю. Результат роботи подається в вигляді письмової контрольної роботи та захищається на занятті в вигляді доповіді або презентації.

Спочатку під час вивчення першої долікарської допомоги студенти опановують елементарні знання та навички діагностики (методики обстеження), за допомогою яких надалі на практиці вчать розпізнавати основні симптоми термінальних станів. Послідовність дисциплін дозволяє цілеспрямовано вивчити методи першої долікарської допомоги і закріпити в процесі ознайомчої медичної практики основні практичні навички з надання допомоги потерпілим і хворим з невідкладними станами.

Фундаменталізація робочої програми „перша долікарська допомога” передбачає встановлення інтеграційних зв'язків між навчальними дисциплінами та формування методологічної культури студентів. Це дозволяє відповідно до сучасних вимог галузі і стандартів вищої медичної освіти здійснювати індивідуалізовану підготовку майбутніх

фахівців.

Для провізорів серед цілого спектру фундаментальних медичних знань, перша долікарська допомога дозволяє сформувати фахівця здатного швидко та правильно зорієнтуватися у складній ситуації, не допустити фатальних помилок або втрати часу, здійснити першочергові кроки, що врятують життя людині або стануть добрим ґрунтом для її успішного лікування у стаціонарі. Гарні знання з першої долікарської допомоги дають змогу майбутньому провізору реалізувати не лише суто професійний, але й людський обов'язок.

Література

1. Черних В. П. Сучасні підходи до оновлення стандартів вищої фармацевтичної освіти / Черних В. П., Гриценко І. С., Огарь С. В., Віннік Л. М. // Мат. Всеукр. навч.-наук. конф. – Тернопіль, 2012. – С. 38-40.
2. Євтушевський В. Становлення і розвиток інновацій у вищій школі / Вища освіта України. – 2008. – № 2. – С. 62–66.
3. Мілерян В.Є. Методичні основи підготовки та проведення навчальних занять в медичних вузах (методичний посібник). – К.: Хрещатик, 2004. – 80 с.

ФОРМУВАННЯ ТОЛЕРАНТНОГО ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ ВИЩОЇ ШКОЛИ У МАГІСТРАТУРІ

*І.В. Кривошанка
м. Полтава, Україна*

Освіта в Україні відіграє значну роль у системі соціальних інституцій, виконує традиційні функції формування знань, умінь і навичок у сфері професійної діяльності, розвиває в молоді ерудицію та інтелект і реально визначає культурні орієнтири майбутнього суспільства. Тому сталі стереотипи в системі управління освітою не повинні перешкоджати соціокультурним засадам і прагненням сучасної молоді до ініціативи, інновацій, повної самореалізації. Головне – створити середовище, в якому суб'єкти навчально-виховного процесу були б спроможні вчитися й працювати для досягнення спільної мети [3, с. 84.].

В основу освіти покладено загальнолюдські цінності – гуманізм, патріотизм, демократію, мир і дружбу між народами, злагоду між національними та релігійними спільнотами, соціальну справедливість, працелюбність, повагу до національної та світової культури. Тобто, зміст державної української освіти передбачає всебічний та гармонійний розвиток людини як у патріотичному, трудовому, моральному, так і в національному, правовому та інших аспектах.

Важливого значення набувають не лише філософсько-соціологічні міркування про відмінність у дефініціях «людина грамотна», «людина культурна», «людина компетентна», «людина навчена» тощо. Йдеться про з'ясування того, чи пов'язана система освіти з практикою; чи забезпечена вона предметним аксіологічним змістом, психолого-педагогічними технологіями; наскільки держава й суспільство взагалі мають у ній потребу [2].

Не дивлячись на те, що ідея толерантності – всі люди брати – народилася в «осьовому часі історії», часі виникнення великих релігій світу, вона досі залишається далекою від утілення. Більше того, стає все складнішою і важчою для реалізації. Етика толерантності зароджується в житті і втілюється в освіті, яка повинна не лише не відставати від життя, але випереджати та вести його за собою.

За таких обставин важливим стає виховання у майбутніх викладачів вищої школи толерантності, утвердження принципів і норм, які є необхідною умовою взаєморозуміння між людьми, взаємодії, злагоди, згуртування і консолідації суспільства. Коректність і толерантність не лише запобігають соціальним конфліктам – вони сприяють гармонійності міжособистісних стосунків, пошуку діалогу з релігійних, національних, мовних, статусних питань [3, с. 82-84.]. І це виховне завдання стоїть, насамперед, перед викладачами, які сьогодні повинні переосмислити власну діяльність із погляду толерантності.